

URBIS I CAMPUS

“La patronal vol més precarietat i acomiadament més barat”

aquesta indústria continuarà funcionant bé, perquè són els que tenen més bona innovació i disseny. Hi ha uns altres sectors en què també tenim fortalesa.

Ara hem de ser conscients del nou panorama en què ens trobem. Aquests darrers anys, la construcció ha arribat a representar entre el 12% i el 13% del producte interior brut i això era un desgavell. Això ha de canviar. La construcció s'hauria de quedar en un impacte del 7% o el 8% i que la indústria prenguera el relleu. Ara el govern espanyol discuteix sobre com aplicar un nou model productiu. I això també ho hauríem de fer ací buscant el consens de tothom.

—**Dieu que fa falta un nou model productiu i que per això caldrà un consens. En quin estat tenim el pla valencià per al creixement i l'ocupació (conegut per Pavace)?**

—Esperem que ens convoquen. El Pavace el vam signar els dos sindicats i la patronal per a cinc anys, però el van aprovar a l'inici de la crisi. Des del nostre punt de vista era un pacte efectiu, però ara hem de reordenar-lo. Caldria avançar les inversions de la Generalitat per crear ocupacions que aprofiten per a cobrir necessitats objectives de la població. És un bon moment per a detectar qui-

nes mancances socials tenim, mirar de pal·liar-les i alhora crear feina. Per exemple, en matèria educativa, es podrien fer més escoles. En sanitat, manquen infraestructures. No ens podem obsessionar amb la creació d'ocupació sense visió de futur. Avui, i tenint en compte les dificultats econòmiques que arrosseguem, cal asseure's i decidir què volem prioritzar. I aquestes prioritats han d'anar en la línia de millorar l'estat de benestar i les prestacions socials.

—**Diuen des de la patronal que Zapatero és ostatge dels sindicats en el diàleg social.**

—Aleshores, quan Aznar, González... van fer reformes laborals a mida dels empresaris, és que ells eren ostatges de la patronal? Les nostres propostes són molt raonables. Nosaltres no ens neguem a parlar de flexibilitat dins l'empresa, però per a això cal que hi hagen uns mecanismes de participació perquè els treballadors tinguen veu i informació. Però no podem permetre que els empresaris aprofiten la crisi per a empenyar més els treballadors. Si la nostra posició ha arrelat més és perquè resulta molt més raonable, no perquè Zapatero siga ostatge dels sindicats.

Violeta Tena

El partit de la reforma laboral es juga a Madrid. Un sindicat nacional com la Intersindical CSC no és a l'alineació, però com jugaria, si pogués saltar al terreny de joc?

—Aquesta reforma va en una direcció constatatament equivocada. Des que som en democràcia hi ha hagut quatre reformes laborals, i totes han servit per a desregularitzar el mercat de treball. Això en cap moment no ha fet baixar les xifres de desocupació. Per tant, en un moment en què sembla –i ho dic amb moltes cometes– que la preocupació del govern de l'estat se situa en una desocupació absolutament escandalosa que genera unes expectatives de futur nul·les per a molts treballadors, cal posar sobre la taula eines noves per a encarar la situació.

—**No va en la direcció correcta, l'estat espanyol?**

—Espanya no és l'únic estat en crisi. Però és gairebé l'únic que de moment no se'n surt. A la UE també hi ha crisi i molts països han aplicat eines que es va demostrant que són eficaces. En canvi, el govern de l'estat espanyol té les mans lligades a grans sectors com la banca o la indústria constructora i immobiliària. La patronal, la confederació de caixes i uns quants tècnics del govern espanyol posen damunt la taula una reforma del mercat laboral per a unificar contractes, a fi de rebaixar el preu de l'acomiadament i exigir més flexibilitat als treballadors.

—**I què ofereixen, en contrapartida, els empresaris?**

—Res. No ofereixen cap mesura de seguretat per als treballadors. És cert que als països nòrdics i també als Països Baixos la flexibilitat és una eina per a millorar les condicions laborals i la productivitat, però precisament allà la seguretat del treballador ha preponderat sempre. Un treballador d'aquests països pot acceptar la flexibilitat que li demanen perquè té uns bons serveis socials al darrere. En canvi, aquí tot això no és té en compte i es continua demanant que sigui només el treballador que ofereixi flexibilitat, retallada de cost d'acomiadament, temporalitat, etc.

—**Si els contractes són de curta durada, la indemnització sempre serà menor. La reforma laboral vol mantenir aquesta inseguretat per al treballador?**

“El diàleg social s’ha esgotat. Hem de buscar la confrontació”

Isabel Pallarès (Almacelles, Segrià, 1964) és secretària general de la Intersindical-CSC. Com a sindicat nacional i de classe, la seva opinió és sovint silenciada. Però hi té molt a dir, en la gestió de la crisi i el futur del nostre mercat laboral.

—De tots els contractes que es van fer l’any passat, un 40% són de menys de 3 mesos, i la mitjana d’un contracte a l’estat espanyol a hores d’ara és de 78 dies. Quin cost té un acomiadament de 78 dies? Ens temem que la nova reforma acabarà en el mateix carreró que la resta: abaratint més el cost d’acomiadament i ampliant la llista de desocupats a casa nostra.

—A l’estat espanyol, la política general de les empreses és acomiadar personal en comptes d’intentar mantenir la plantilla i millorar la productivitat. Com se’n surt, d’aquesta espiral?

—Si baixa la productivitat és perquè

no hi ha demanda. I per què la gent no compra? Perquè no té poder adquisitiu. És un peix que es mossega la cua, i si continuem en aquesta línia no ens en sortirem mai.

—Quin camí recomana la Intersindical-CSC?

—El problema que té ara el govern de l’estat espanyol, i també els de Catalunya, el País Valencià i les Illes Balears, és que l’economia productiva del seu territori s’ha basat en la gran bombolla immobiliària. La banca, en comptes de derivar els estalvis de la gent cap a la productivitat, els ha derivats cap a l’especulació. D’una altra banda, l’estratègia de política econò-

mica ha estat el rendiment immediat, que es tradueix molt més de pressa en l’especulació que no pas en la creació d’indústries amb alt valor afegit i de serveis públics de qualitat.

—Què pot fer una administració pública, en aquest sentit?

—D’entrada, pot apostar molt més per la creació d’ocupació pública, amb una inversió important en la creació de serveis públics. L’exemple dels Estats Units és molt vàlid. S’hi ha fet una inversió molt més potent en la creació de serveis públics—cosa que ha motivat un gran volum d’ocupació— que no pas en la banca. En canvi, l’estat espanyol ha invertit molt a salvar la banca. Al nostre entendre, un dels problemes més greus que té l’estat—i per això la patronal manté un estira-i-arrotonsa en la negociació— és que han deixat convertir la banca en el gran múscul de l’economia. D’una altra banda, els governs han d’apostar realment per la recerca i la innovació, i no només omplir-se’n la boca i que tot quedi en intencions propagandístiques.

—Apostar per l’ocupació pública significa apuntar cap al triangle banca-construcció-immobiliària...

—Sí, per això és una acció valenta, la que ha de fer un govern, una acció que alguns altres ja han fet. Precisament perquè no s’ha apuntat abans a aquest triangle, ara l’estat té més dificultats de sortir-se’n.

—En la negociació d’una reforma laboral en època de crisi, fins a quin punt un sindicat ha de ser flexible?

—En un moment com l’actual, el sindicalisme no hauria de cedir. Hauria de crear unes xarxes sindicals i socials per mantenir un torcebraç. Ara és el moment de fer-ho. Una altra cessió amb una altra reforma laboral, que—diguin què diguin— rebaixarà la protecció, no pot ajudar de cap manera a sortir de la crisi. I aquest és el gran problema. Si alguna cosa ha fet bé el liberalisme

econòmic és potenciar l'individualisme. La classe treballadora es troba fragmentada, costa molt que hi hagi un revulsiu perquè les persones, finalment, diguem què pensem, parlem, sortim a expressar-nos i, si convé, cridem. Això avui costa molt. Hem arribat a un punt en què queda clar que el diàleg social s'ha esgotat. Hem de buscar la confrontació.

—**En quins termes?**

—Buscar la confrontació vol dir no acceptar ni una de les rebaixes que ja tenim damunt de la taula.

—**Els sindicats considerats grans d'àmbit espanyol sempre han participat en negociacions de reformes, i en alguna cosa deuen haver cedit. Creieu que ara s'avindran a confrontar-se als partits i les patronals?**

—Cal una tasca pedagògica intensa, sobretot a la base, en assemblees en les quals compartim espais amb la base d'aquests altres sindicats. Ens cal també trobar altaveus per a explicar per què el diàleg social s'ha acabat.

—**A Euskadi els sindicats van convocar una vaga unitària el dia 21 de maig. Aquesta unitat és la que cerca la Intersindical?**

—Els sindicats nacionals bascs van paràlitzar d'una manera contundent el país, un gran èxit malgrat que els grans mitjans de comunicació ho volguessin silenciar o minimitzar. Hi ha una majoria sindical basca que té una estratègia

basada en deu mesures per fer front a la crisi. Ells, com la Intersindical, veuen molt clar que les comunitats autònomes només poden gestionar allò que es decideix a Madrid, sense capacitat de maniobra. Per tant, els sindicats, si més no, hem de tenir capacitat d'incidència. I això s'aconsegueix ara amb la confrontació. També és cert que és més fàcil de mobilitzar treballadors de grans empreses, que van tots a una, que no pas milers de treballadors de pimes diferents als quals els ha desaparegut l'empresa.

—**Teniu esperances que hi hagi una resposta unitària dels sindicats?**

—Si CCOO i UGT es troben amb la demanda real de la seva base, acabaran entenent que cal una resposta contundent, ni que vulgui dir enfrontar-se als partits. La patronal es troba absolutament tancada en unes propostes inassumibles per a un sindicat, i fins i tot per al govern espanyol. I desitjo que això porti a no tornar a la pau social mal entesa, sinó a una confrontació real.

—**Creieu que Catalunya gestiona correctament l'autorització dels expedients de regulació d'ocupació que sol·liciten les empreses?**

—Realment, s'autoritzen pràcticament tots. Ha de ser una cosa molt flagrant perquè no s'autoritzi. En el cas dels ERO suspensius, temporals, pot

ser una solució immediata al problema, i l'acord és més fàcil. Però es tracten amb la mateixa frivolitat i laxitud els ERO extintius. Ja no és una qüestió conjuntural sinó estructural, i el govern ha de ser més curós. La Generalitat no pot aprovar un ERO extintiu si no hi ha l'acord de tots els sindicats, perquè no pot ser que vagi endavant si hi ha sindicats en contra.

—**Els empresaris diuen que els treballadors són poc productius. Per als empresaris la culpa és de l'absentisme i la mandra.**

—Hi ha empreses que no aprecien gens ni mica el valor afegit, per bé que és evident que el preu final del producte l'has d'adequar a la demanda i a les característiques d'allò que vens. És clar que la teva productivitat és cara, però si el producte té un valor afegit, ja no ho és. O és que algú pensa que els cotxes alemanys són cars? No, perquè tothom accepta que aporten valor afegit. En un moment de crisi, qualsevol estat recull cap a casa les seves empreses, perquè sap que seran les que faran anar el país endavant amb el seu valor afegit. I això tampoc no es fa a l'estat espanyol. Cal un canvi de rumb, però lamentablement l'estat no hi està capacitada, i el nostre govern no té competències per a fer-ho.

Gemma Aguilera

Breus

Castells demana silenci polític arran de les fusions de caixes

El conseller d'Economia català, Antoni Castells, es mostra preocupat per les declaracions d'alguns representants polítics sobre les fusions de caixes —entre els quals el president de la Diputació de Girona—, i fa una crida a no interferir en els processos: “Apel·lo a la responsabilitat dels partits polítics, que continuem per aquest camí, que no ho potíngem ara per interessos o tàctica de partit.” El conseller és partidari que les entitats financeres decideixin el seu futur i es mostra confiat de la professionalitat dels directius en aquest sentit. Actualment hi ha obert el procés per a unir les caixes

Antoni Castells

de Sabadell, Terrassa, Girona i Manlleu. També hi ha informacions sobre converses per a una hipotètica fusió entre Caixa Catalunya i Caixa Manresa, a la qual es podria afegir la de Tarragona. Caixa Penedès i Caixa Laietana descarten fusionar-se amb cap altra entitat.

La promotora Llanera supera el concurs de creditors

L'octubre del 2007, l'empresa Llanera sol·licitava un concurs de creditors. Amb aquest descens als inferns, la mercantil, que en poc més de dos anys havia passat de ser una desconeguda a promocionar-se per tot Europa, era la primera de patir en primera persona el desunflament de la bombolla immobiliària. Ara, Llanera ha superat el procés concursal en què es trobava, després de l'acceptació de quitaments del 50% per part dels constructors, si bé ha hagut de veure com es liquiden cinc societats de les vuit del grup que es van declarar en bancarrota.